

sinnatse kurjateggia sūdda olli tānnini ni tuimaks läinud omma kurjusse sees, et olli ennast Jummal ja iggamesse ello ussust hopis lahti lõnud, ja keik põõrmisse mae nitsussi ãrrapõllanud, mis üks tru kirkko õppetaja seál wangi tornis olli keizest wäest püündnud, selle kurjateggia ãrrakaddund sūddame liggi panna. Núud agga, kui need armo sannumed seál kohto kohhal kuulsaks said, läks temma palle karv jársko walgeks kui surnutte linna, ja temma hūdis fissendades: Waat on omm.ti üks ellaw Jummala alles, kes omma innimesse laste járrele fusab, ja fedda tānnini ni ülbel wisi ollen ãrrasallanud! Waat, núud on töösine märk kā, mis Jummal kohto moistmissee pärast olin katseks ennesele ette pannud. Arwasin jo, kui någgin sedda teist ilmasüta meest minnoga ühtlase posmissee reddeli liggi olles, et saaksin Jummalat nago hääbissee, sest et walmistas minnuse, ühhe raske suallusele, nisanimoti kui sellise, kes üsna ilmasüta, üht wisi

hukkatus. Núud agga, et selgeste nāän sure ellawa Jummal dige wallitusse kombe, „kes on kuulnud ilma sūta wangi ãggamist, ja lahti peästnud surma la st”, núud pean jälle temma keigewäggewama kāe alla heitma.

Pallus siis sūddamelikult ja árdaste ennesele weel ürrikeseks armo aega kohswannematte käest, et saaks omma ülleannetumat ello wisi seál wangi tornis dicte járrele armata, kibbedaste fabhetseda, ja sedda paljo kurja, mis olli omma ligimestele teinud, Jummal ja innimeste käest andeks palluda. — Ma wallitseja, kui olli sest röörwli sūddame põõrmisse noust teadust sanud, laspis tedda wangitorni taggasí mia. Sedl árkas temma sūddame tunnistus weel ellawaminne üles. Hing sai ifka fügawaminne kõigutud. Tunnistas weel mitto korda tõeks, et kanguur üsna ilmasüta olli, ja andis núud nende ötged nimmed selgeste üles, kes temma abbumehhed olliid olnud. Siis walmistas